

vil Regjeringen vistnok aldeles ikke løbe; thi dens Handlinger efter den midlertidige Lov ville jo blive bedømte efter den endelige Finantslov, og den vil da neppe løbe den Risiko at afholde Udgifter, om hvilke det kan skjønnes at være rimeligt eller sandsynligt, at de ville blive nægtede af begge Thing. Jeg tror derfor heller ikke, at denne Lov medfører den Fare, som de to ærede Medlemmer forudsaa; thi dersom vi, hvad man, som sagt, maa vente og haabe, faae en ordinær Finantslov, da bliver det denne, som er det virkelige Normerende. Naar Rigsdagen nu imidlertid ikke kan naae at blive færdig med Behandlingen af Finantsloven inden det ny Finantsaars Begyndelse, da er det jo vel erkjendt fra alle Sider, at Statsstyrelsen ikke af den Grund kan gaa istaa, og at, for saa vidt der til dens uforstyrrede Fortsættelse kræves Udgifter, saadanne da maa afholdes. Denne midlertidige Bevillingslov har da nærmest den Betydning at begrænse Regjeringens Afgang til Afholdelsen af saadanne Udgifter og at opstille bestemte Regler for Udgifternes Afholdelse. De Forandringer, som det foreliggende Lovforslag kunde frembyde overfor den tidligere Affattelse, forekomme mig nu ingenlunde at være saa store og saa vidt gaaende, som de ærede Medlemmer vilde angive. Naar navnlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) udtalte, at dette Forslag var i den Grad i Strid med Grundloven, at det var juridisk uberettiget, at det var en Grundlovsforandring, som ikke kunde foretages ved en almindelig Lov, er det jo klart, at denne Opfattelse aldeles ikke deles af dette Things høitærede Formand, der i saa Fald neppe vilde have ladet det komme frem til Behandling som en almindelig Lov.

Ændringerne ere knyttede til 3 Punkter. Det ene Punkt har allerede den høitærede Minister tilstrækkelig omtalt, det er den Maximumsgrændse, som sættes ved selve det foreliggende Finantslovsforslag. Jeg kan ikke se rettere, end at den høitærede Minister har fuldstændig Ret i sin Udtalelse om, at den Begrændsning, der her sættes, Finantsloven med de af begge Thing vedtagne Ændringer, i Virkeligheden er snævrere end den Begrændsning, der tidligere stod, nemlig blot Finantslovsforslaget. Paa dette Punkt kan jeg ikke se, at der er nogen videregaaende Undtagelse, forsaavidt man i Forstaaelse med begge Rigsdagens Afdelinger altsaa kan afholde Udgifter, som alle 3 Parter allerede have været enige om. Det 2de Punkt er de løbende Udgifter. Ser udtalte det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at det ene og

alene var Udtrykket „de løbende Udgifter“, som havde fremkaldt Tvivl, og selve dette tvivlsomme Udtryk fastholdt Regjeringensforslaget, saa at der i den Retning ikke fremkom nogen større Klarhed. Men det er jo ingenlunde Tilfældet. Den Tvivl, som kom frem i 1881—82, knyttede sig ikke saa meget til Begrebet „løbende Udgifter“ som til den Tilføjelse, Regjeringen har fjernet, „efter de hidtil gjældende Regler“. Det var af disse Ord, at der blev forsøgt opstillet en Fortolkning, hvorefter „de hidtil gjældende Regler“ skulde sige det forrige Naars Finantslov, ikke blot med Hensyn til, hvilke Poster der maatte betragtes som løbende, men ogsaa, med hvilket Beløb de maatte betragtes som bevilgede for det næste Aar. Det var herom, Striden for den største Del stod, og det er derfor ikke uden Grund, at Regjeringen søgte disse Ord fjernede af det nu foreliggende Forslag. Men deraf følger ingenlunde, hvad det ærede Medlem udtalte, at Regjeringen kunde indsætte løbende Udgifter uden nogenformhelt nærmere Begrændsning og Betegnelse; thi det ærede Medlem gjorde jo i selv samme Aandedræt opmærksom paa, at man allerede, saa vidt jeg husker, i 1866 havde udtalt, at disse Ord „de hidtil gjældende Regler“ kun henvisste til, hvad der i og for sig allerede laa i Udtrykket „løbende Udgifter“, en Henvisning til almindelig Praxis med Hensyn til de paagjældende Udgifters Afholdelse. Dette „almindelig Praxis“ vil ganske sikkert blive staaende, selv om „de hidtil gjældende Regler“ falder bort, og dermed er den Betydning, som man fra enkelte Sider har villet tillægge disse Ord, men som efter min Overbevisning aldeles ikke kan forenes med Ordene, fjærnet. Det 3die Punkt, paa hvilket der er en Forandring, er dette, at Omfanget af de Udgiftsposter, som kunne afholdes, er blevet udvidet, og jeg ser ikke rettere end, at det i Virkeligheden er et Fremskridt; thi det er jo en følelig Ulempe ved de midlertidige Bevillinger, at de kun have tilstedet Regjeringen at afholde de rent løbende Udgifter. Det er i og for sig uheldigt, at den Omstændighed, at Rigsdagen ikke ser sig i Stand til at tilendebringe Behandlingen af den ordinære Finantslov inden den 1ste April, gjør det nødvendigt at hjælpe sig med en midlertidig Bevilling for en kortere eller længere Tid af det ny Finantsaar; thi selve den Begrændsning, der i sin Tid blev sat af Finantsloven, har haft sin fornuftige Begrundelse. Man har fundet, at det netop var et meget hensigtsmæssigt Tidspunkt, paa hvilket det ny Finantsaar skulde begynde. Naar nu Begyndelsen skydes ud derved, at Finantsloven først bliver færdig